

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **A. C.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2016 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie zastępcy Przewodniczącego II Wydziału

Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2015 r.,

sygn. akt II AKo [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia na zarządzenie z dnia 26 listopada

2015 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu

Rejonowego w M. VII Zamiejscowy Wydział Karny w C.,

sygn. akt VII K [...]

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 26 listopada 2015 r. zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] odmówił przyjęcia osobistego wniosku A. C. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M. VII Zamiejscowy Wydział Karny w C., sygn. akt VII K [...], wobec braku sporządzenia i podpisania tego wniosku przez adwokata lub radcę prawnego.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył skazany twierdząc, iż powoływane przez niego okoliczności mają charakter bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku, a także kwestionując opinię sporządzoną w tej sprawie przez obrońcę wyznaczonego mu z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKo [...], zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w S. odmówił przyjęcia zażalenia wniesionego przez skazanego A. C. z uwagi na przekroczenie terminu zawitego przewidzianego w art. 460 k.p.k. Obecnie, to ostatnie zarządzenie zaskarżył skazany twierdząc, że wprowadzie na potwierdzeniu odbioru korespondencji uwidoczniona jest data 8 grudnia 2015 r., ale w rzeczywistości zachował on termin ustawowy albowiem złożył pismo procesowe w dniu poprzednim, tj. 7 grudnia 2015 r.

W tej sytuacji skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia i przekazanie sprawy do rozpatrzenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywody skarżącego, który powołał się na to, że pismo procesowe zdeponował w dyżurce oddziałowego z zachowaniem terminu obowiązującego go przy wnoszeniu zażalenia, tj. w dniu 7 grudnia 2015 r. i nie ma on wpływu na to, kiedy korespondencja skazanego dociera do administracji zakładu karnego, w którym przebywa – nie przekonują o zasadności zażalenia.

Zakwestionowane przez skarżącego zarządzenie z dnia 26 listopada 2015 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w M. VII Zamiejscowy Wydział Karny w C., sygn. akt VII K [...], zostało mu doręczone w dniu 30 listopada 2015 r. Od tej chwili biegł termin do wniesienia środka odwoławczego przewidziany w art. 460 k.p.k.

Z zapisów uwidoczniionych na potwierdzeniu odbioru korespondencji dołączonym do akt sprawy wynika, że do administracji zakładu karnego, w którym skazany przebywa, pismo procesowe, którego nadawcą był A. C., wpłynęło w dniu 8 grudnia 2015 r. Nie zostało natomiast wykazane, że istotnie w dniu poprzedzającym tę datę zostało ono przekazane osobie upoważnionej do udokumentowania odbioru korespondencji urzędowej. W świetle zasad potwierdzania faktu i terminu przekazywania korespondencji funkcjonujących w zakładach karnych, samo „pozostawienie pisma w dyżurce oddziałowego”, jak twierdzi skarżący, nie przesądza jeszcze o zachowaniu terminu ustawowego, jeżeli nie jest połączone z obowiązywaniem reguły niezwłocznego dokumentowania tego faktu. W realiach tej sprawy, to nie nastąpiło i nie ma żadnych formalnych

przesłanek, aby stwierdzić, że w rzeczywistości termin ustawowy nie został przekroczony. Natomiast rzeczywista sytuacja związana z obiegiem korespondencji powinna odpowiednio determinować czynności osób uprawnionych do wnoszenia środków odwoławczych.

W tych warunkach należało uznać, że nie było przeszkód do skorzystania przez skazanego A. C. z możliwości wniesienia przysługującego mu środka odwoławczego – z zachowaniem terminu wymaganego przez ustawę, co jednak nie nastąpiło.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.